

Mezinárodní pakt
o občanských a
politických právech

Distribuce
OMEZENÁ*
CCPR/C/75/D/946/2000
19. srpna 2002
Jazyk originálu: anglický

VÝBOR PRO LIDSKÁ PRÁVA
75. zasedání
8. – 26. července 2002

NÁZOR*

Oznámení č. 946/2000

Předkladatel: pan L. P.

Údajná oběť: Předkladatel a jeho syn (jména utajena)

Vysoká smluvní strana: Česká republika

Datum oznámení: 17. května 1999 (datum prvního podání)

Dotčené dokumenty: Rozhodnutí Zvláštního zpravodaje podle článku 91
jednacího řádu, postoupené Vysoké smluvní straně dne
28. září 2000 (nepublikováno ve formě dokumentu)

Datum přijetí Náзору: 25. července 2002

Výbor pro lidská práva vydal dne 25. července 2002 podle článku 5, odst. 4 Opčního protokolu Názor týkající se Oznámení č.j. 946/2000. Text Náзору tvoří přílohu tohoto dokumentu.

[PŘÍLOHA]

* Zveřejněno na základě rozhodnutí Výboru pro lidská práva.

PŘÍLOHA

Názor Výboru pro lidská práva podle článku 5 odst. 4 Opčního protokolu k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech

Sedmdesáté páté zasedání

ohledně

Oznámení č. 946/2000**

Předkladatel: pan L. P.
Údajná oběť: předkladatel a jeho syn
Vysoká smluvní strana: Česká republika
Datum oznámení: 17. května 1999 (datum prvního podání)

Výbor pro lidská práva, ustanovený na základě článku 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech,

na zasedání dne 25. července 2002,

po prošetření Oznámení č.j. 946/2000, předloženého v souladu s Opčním protokolem k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech Výboru pro lidská práva panem L. P.,

s přihlédnutím ke všem písemným podkladům poskytnutých předkladatelem oznámení a Vysokou smluvní stranou,

přijímá následující:

** Přezkoumání uvedeného oznámení se zúčastnili následující členové Výboru: p. Abdelfattah Amor, p. Nisuke Ando, p. Prafullachandra Natwarlal Bhagwati, p. Maurice Glèlè Ahanhanzo, p. Ahmed Tawfik Khalil, p. Eckart Klein, p. David Kretzmer, p. Rajsoomer Lallah, p. Rafael Rivas Posada, p. Martin Scheinin, p. Ivan Shearer, p. Hipólito Solari Yrigoyen, p. Patrick Vella a p. Maxwell Yalden.

Součástí tohoto dokumentu je rovněž odlišný názor členů Výboru pana Nisuke Ando a pana Prafullachandra Natwarlal Bhagwati.

Názor podle článku 5, odstavce 4 Opčního protokolu

Předkladatel oznámení, pan L.P., je českým občanem. Uvádí, že Česká republika¹ v jeho případě i v případě jeho syna porušila článek 17, odst. 1 a 2, a článek 2, odst. 3 Paktu o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“).

Předkladatel není právně zastoupen.

Vylíčení skutkových okolností případu předkladatelem:

Předkladatel, jenž je podnikatelem a hlavním zástupcem nevládní organizace „Spravedlnost dětem“ a jedním ze zakládajících členů „Society for the Family Mediation“, má syna narozeného v roce 1989. Od března 1991, kdy došlo odloučení předkladatele a jeho manželky a zároveň matky jeho syna, paní R. P., byl syn svěřen do výlučné péče matky a předkladateli s ním byl odpírán pravidelný styk.

Předběžným opatřením Okresního soudu pro Prahu-západ ze dne 12. července 1993, potvrzeného dalším předběžným opatřením soudu ze dne 2. října 1995, bylo předkladateli umožněno navštěvovat svého syna každý druhý víkend od sobotního rána do nedělního večera. Paní R. P. však neplnila podmínky tohoto rozhodnutí a odpírala předkladateli pravidelný styk. Pouze v průběhu let 1994 a 1995 bylo předkladateli umožněno svého syna nepravidelně vídat, ovšem pouze pod dohledem rodinných příslušníků paní R. P. nebo ozbrojených příslušníků bezpečnostní služby. Paní R. P. byla za neplnění soudních rozhodnutí opakovaně udělena pokuta.

V roce 1994 na ni předkladatel z důvodu maření výkonu uvedených rozhodnutí podle ustanovení § 171 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, podal trestní oznámení. Případem se zabýval Okresní soud v Ústí nad Labem; v době předkladatelova oznámení Výboru dne 9. února 2002 nebylo o případu ještě rozhodnuto.

- 2.4 Následně podal předkladatel vůči paní R. P. za neplnění dalších předběžných opatření zaručujících předkladateli právo styku se synem v období od prosince 1997 a do srpna 1998 nové trestní oznámení. Případ se projednával více než dva roky, od 11. ledna 1999 do 14. února 2001, kdy se soudce z případu vyloučil. Nový soudce řízení proti paní R. P. zastavil. Předkladatel však tvrdí, že toto rozhodnutí nebylo zúčastněným stranám v souladu se zákonem doručeno, a proto nenabývalo právní moci. Předkladatelova ústavní stížnost byla Ústavním soudem odmítnuta.
- 2.5 Okresní soud v Kladně dne 18. listopadu 1993 odsoudil paní R. P. za spáchání tří trestných činů souvisejících s řízením o svěřením dítěte do péče. Proti rozsudku bylo podáno odvolání, avšak krátce před rozhodnutím odvolacího soudu byla paní R. P. omilostněna ze dvou trestných činů; o třetím nebylo rozhodnuto a nakonec byl promlčen. Dne 20. listopadu 1995 podal předkladatel ústavní stížnost, jež byla odmítnuta s odůvodněním, že předkladatel nebyl účastníkem trestního řízení.

---

¹ Česká a Slovenská Federativní republika ratifikovala Opční protokol v březnu 1991, avšak dne 31. prosince 1992 přestala Česká a Slovenská Federativní republika existovat. Dne 22. února 1993 Česká republika oznámila právní nástupnictví vůči Paktu a Opčnímu protokolu.

- 2.6 V posudku ze dne 1. června 1992 soudní znalci MUDr. J. K. a MUDr. J. B. uvedli, že manželka předkladatele trpí duševní poruchou ve vývoji osobnosti. V jiném posudku ze dne 11. května 1993 MUDr. J. C. a PhDr. H. D. uvádějí, že manželka předkladatele poškozovala zájmy jejich syna tím, že neumožnila styk mezi otcem a synem. Tato vyjádření byla potvrzena posudky soudního znalce PhDr. V. F. ze dne 14. května 1995 a 15. dubna 1997.

Stížnost

- 3.1 Předkladatel tvrdí, že byla porušena jeho práva a práva jeho syna na ochranu jejich rodinného života, včetně jeho práva na pravidelný styk se svým synem.
- 3.2 Předkladatel tvrdí, že české orgány odmítly plnit soudní rozhodnutí umožňující mu pravidelný styk s jeho synem, a tím porušily jeho právo a právo jeho syna na ochranu jejich rodinného života podle článku 17 a na účinnou nápravu podle článku 2 odst. 3 Paktu.

Stanovisko Vysoké smluvní strany k přijatelnosti a odůvodněnosti oznámení:

- 4.1 Vysoká smluvní strana předložila své stanovisko týkající se přijatelnosti a odůvodněnosti oznámení verbální nótou ze dne 28. února 2002. Ve stanovisku uvádí, že oznámení považuje z důvodu nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy a pro zjevnou nepodloženost za nepřijatelné.
- 4.2 S ohledem na skutkový stav Vysoká smluvní strana namítá, že rozvodové řízení mezi předkladatelem a jeho manželkou, zahájené v roce 1989, stále probíhá. Péče o jejich syna je tedy upravena prostřednictvím předběžných opatření. Rozsáhlý soudní spis týkající se rozvodového řízení obsahuje v současnosti několik tisíc stran.
- 4.3 Stát sděluje, že dne 22. listopadu 1994 podal předkladatel na paní R. P. trestní oznámení pro maření výkonu úředního rozhodnutí podle ustanovení § 171 odst. 3. zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.
- 4.4 Dne 16. září 1997 se konalo líčení u Okresního soudu v Ústí nad Labem. Podle protokolu z tohoto líčení požadoval předkladatel po skončení řeči státního zástupce informace o svých procesních právech. Soudce mu doporučil přečíst si ustanovení § 43 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Předkladatel tak odmítl učinit a vznesl proti soudci, státnímu zástupci jako účastníku řízení a všem státním zástupcům Okresního státního zastupitelství námitku podjatosti. Rovněž informoval soud, že na soudce podal trestní oznámení. Dne 19. září 1997 soud rozhodl, že soudce nebude pro podjatost z případu vyloučen. Předkladatel podal proti tomuto rozhodnutí ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem stížnost, který ji dne 23. března 2000 zamítl. Další líčení v trestní věci bylo nařízeno na 23. února 2001, avšak věc není stále uzavřena.

- 4.5 Dne 29. prosince 1994 podal předkladatel proti paní R. P. další trestní oznámení z trestného činu útisku podle ustanovení § 237 trestního zákona.
- 4.6 Policie však dne 30. června 1995 rozhodla případ odložit. Předkladatelova stížnost proti tomuto rozhodnutí byla rozhodnutím státního zástupce v Ústí nad Labem podle ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnuta.
- 4.7 U Okresního soudu v Ústí nad Labem navrhl státní zástupce proti paní R. P. oddělené trestní stíhání pro maření výkonu úředního rozhodnutí podle ustanovení § 171, odst. 3 trestního zákona. Líčení se uskutečnila dne 13. května a dne 17. srpna 1999, kdy byl vyslechnut jak předkladatel, tak jeho manželka. Soud byl poté odročen za účelem doplnění dalších důkazů. Soudce si vyžádal dokumentaci od krajského soudu, avšak tuto neobdržel, protože spis byl mezitím spolu s předkladatelovým odvoláním odeslán Vrchnímu soudu. Poté, co právní zástupce paní R. P. požadoval, aby byl do důkazů zahrnut znalecký posudek jejich syna, bylo další líčení za účelem doplnění dalších důkazů rovněž odročeno. Věc není stále uzavřena.
- 4.8 Státní zástupce na základě trestních oznámení předkladatele zahájil proti paní R. P. další trestní stíhání. Vyšetřovatel však rozhodl o zastavení trestního stíhání s přihlédnutím k názoru znalce z oboru klinické psychologie, který uvedl, že syn předkladatele je velmi pevný ve svých názorech a odmítá s předkladatelem trávit čas určený soudem.
- 4.9 Předkladatel podal proti rozhodnutí vyšetřovatele stížnost. Dne 5. dubna 2000 státní zástupce zamítl jeho stížnost podle ustanovení § 148, odst. 1 písm. a) trestního řádu jako nepřípustnou.
- 4.10 Předkladatel se domáhal přezkumu tohoto rozhodnutí, avšak řízení ve věci procesní stížnosti bylo dne 6. října 2000 pro nedostatek právních důvodů zastaveno.
- 4.11 Předkladatel podal celkem 8 ústavních stížností, z nichž 7 bylo zamítnuto jako zjevně neopodstatněné. Ústavní stížnosti se týkaly údajného porušení práva na soudní ochranu. Ve dvou z těchto ústavních stížností si stěžoval na uložení pokuty za slovní napadení soudce. V jiném podání požadoval uložení pokuty paní R. P. a v dalším si stěžoval na rozhodnutí policejního vyšetřovatele nezahájit trestní stíhání. Ve dvou podáních předkladatel požadoval zrušení rozhodnutí krajského soudu a usnesení Ústavního soudu, v dalším se domáhal dodatečných informací pro svoje podání. Jedinou ústavní stížností, která nebyla zamítnuta jako zjevně neopodstatněná, se Ústavní soud rozhodl nezabývat, neboť neměla náležitosti návrhu na zahájení řízení před Ústavním soudem, ale pouze stížnosti na postup státního zastupitelství a žádosti o předběžné opatření.
- 4.12 Pokud se týká přijatelnosti oznámení, Vysoká smluvní strana tvrdí, že předkladatelovy ústavní stížnosti se týkaly jiných práv než těch, jichž se dovolával u Výboru, a proto by mělo být oznámení prohlášeno za nepřijatelné pro nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy.
- 4.13 Vysoká smluvní strana dále tvrdí, že dokumentace předložená předkladatelem nepoukazuje na svévolné či nezákonné zasahování českých orgánů ve smyslu

článku 17 Paktu, a že oznámení by mělo být prohlášeno za nepřijatelné pro zjevnou nepodloženost.

- 4.14 Pokud jde o meritum oznámení týkající se článku 17, Vysoká smluvní strana prohlašuje, že nikdy svévolně ani nezákonně nezasáhla do předkladatelových práv ve smyslu článku 17 Paktu a že veškerá jednání a rozhodnutí soudů všech stupňů odpovídala procesním pravidlům stanoveným českým právním řádem. Zdůrazňuje, že četné stížnosti a návrhy předkladatele vedly ke značným průtahům v rozhodování ve věcech jeho rozvodu a v řízení týkajícím se svěřeni jeho syna do péče. Podle Vysoké smluvní strany předkladatel obvinil z podjatosti prakticky všechny orgány činné při řešení jeho rodinných záležitostí, včetně trestních oznámení podaných proti vyšetřovatelům, státním zástupcům a soudcům, stejně jako proti svému bývalému tchánovi a tchyni a dalším osobám spřízněným s paní R. P.
- 4.15 Ve věci předkladatelova tvrzení týkajícím se porušení článku 2 odst. 3 písm. a) a c) Paktu Vysoká smluvní strana prohlašuje, že oznámení nespadá pod uvedený odstavec.

Vyjádření předkladatele:

- 5.1 Dopisem ze dne 22. dubna 2002 předkladatel reagoval na stanovisko Vysoké smluvní strany. Tvrdí, že Vysoká smluvní strana různými způsoby zkreslila skutečnosti. Namítá, že Vysoká smluvní strana se vyhýbá podstatě případu, tedy že mu bylo po dobu jedenácti let bráněno v setkávání se s jeho synem, a že české orgány zanedbaly ochranu jeho otcovských práv tím, že neprovedly příslušná šetření ohledně jím vznesených trestních oznámení.
- 5.2 Pokud se týká tvrzení Vysoké smluvní strany, že předkladatel nevyčerpal všechny vnitrostátní právní prostředky nápravy, protože ve svých ústavních stížnostech nenapadl práva chráněná v Paktu, předkladatel poukazuje na skutečnost, že se dovolával podstaty práv chráněných Paktem tvrzením, že mu Vysoká smluvní strana neposkytuje ochranu před svévolným zasahováním do soukromého a rodinného života a že tuto ochranu neprosazuje všemi dostupnými prostředky.
- 5.3 K tvrzení Vysoké smluvní strany, že četná předkladatelova podání k soudům způsobila průtahy v řízení, předkladatel namítá, že Vysoká smluvní strana zaměňuje příčinu a následek a že tato četná podání jsou výsledkem tolerance Vysoké smluvní strany k trestnímu jednání paní R. P.
- 5.4 Předkladatel dále uvádí, že jediné trestní oznámení, jež podal proti prarodičům svého syna, vznesl vůči matce paní R. P. za omezování jeho rodičovských práv a za slovní a fyzické napadání vůči jeho osobě. Rovněž podal trestní oznámení proti novému manželovi babičky, který předkladateli vyhrožoval zabitím a nebyl potrestán za újmu na zdraví, kterou mu způsobil dne 30. října 1999.
- 5.5 Ustanovení § 1 trestního zákona dle předkladatele stanoví, že trestní řízení musí přispívat k upevnování zákonnosti a k předcházení a zamezování trestné činnosti. Předkladatel se domnívá, že toto ustanovení stanoví Vysoké smluvní straně povinnost jednat tak, aby zastavila porušování jeho práv v oblasti péče o jeho syna a předešla jejich dalšímu porušování. Předkladatel zdůrazňuje, že trestní řízení proti paní R. P. inicioval nikoli proto, že je přesvědčen, že je nutno ji uvěznit, nýbrž proto, že již

samotný proces směřující k jejímu vzetí do vazby ji může přesvědčit, aby mu přestala trestuhodně odpírat jeho právo na styk se synem.

Závěry a řízení před Výborem

Posuzování přijatelnosti

- 6.1 Výbor pro lidská práva musí v souladu s pravidlem č. 87 svého jednacího řádu před projednáváním jakéhokoli požadavku obsaženého v oznámení rozhodnout, zda oznámení je přijatelné podle Opčního protokolu k Paktu.
- 6.2 Výbor se ujistil, že tentýž případ není projednáván v rámci jiného mezinárodního řízení nebo řízení o uzavření smíru ve smyslu článku 5 odst. 2 písm. a) Opčního protokolu.
- 6.3 Vysoká smluvní strana ohledně kritéria přijatelnosti podle článku 5 odst. 2 písm. b) tvrdí, že předkladatelovy ústavní stížnosti se týkaly jiných práv než těch, kterých se dovolával před Výborem, a že tedy předkladatel nevyčerpal vnitrostátní právní prostředky nápravy. Přestože není jasné, jaká byla přesná povaha těchto řízení, Výbor poznamenává, že rozvodové i opatrovnické řízení trvala třináct let, aniž by byla pravomocně skončena². Přestože určité průtahy v řízení je možno přičíst samotnému předkladateli, Výbor vzal v úvahu všechny okolnosti případu a došel k závěru, že s ohledem na článek 5 odst. 2 písm. b) Opčního protokolu došlo při aplikaci právních prostředků nápravy k neodůvodněným průtahům³.
- 6.4 Výbor poznamenává, že předkladatel ve svých podáních rovněž uváděl, že byla porušena práva jeho syna. Protože však neuvádí, že je zástupcem svého syna, Výbor konstatuje, že tato část oznámení je ve smyslu článku 1 Opčního protokolu nepřijatelná.
- 6.5 Výbor vzal v úvahu argument Vysoké smluvní strany, že oznámení nepoukazuje na skutečnost, že by ze strany českých orgánů došlo k svévolnému či nezákonnému zasahování ve smyslu článku 17 Paktu. Výbor je však toho názoru, že předkladatel pro potřeby posouzení přijatelnosti dostatečně odůvodnil, že jeho oznámení týkající se údajného porušení předkladatelova práva na styk se synem ze strany státu vyvolává otázky ve smyslu článku 17 Paktu. Výbor proto rozhodl, že oznámení je přijatelné v rozsahu, v němž poukazuje na otázky ve smyslu článku 17 ve spojení s článkem 2 Paktu.

Posouzení odůvodněnosti

- 7.1 Podle článku 5 odst. 1 Opčního protokolu posoudil Výbor pro lidská práva toto oznámení ve světle všech informací, jež mu strany poskytly.
- 7.2 Ohledně tvrzeného porušení článku 17 bere Výbor na vědomí tvrzení Vysoké smluvní strany, že neexistují žádné důkazy o svévolném nebo nezákonném zasahování Vysoké smluvní strany do rodiny předkladatele, že rozhodnutí soudů všech stupňů odpovídaly

---

² Viz případ č.j. 514/1992, Fei v. Kolumbie, bod 8.4, Názor přijatý dne 4. dubna 1995

³ Viz též případ č.j. 417/1990, Balaguer v. Španělsko, Názor přijatý dne 15. července 1994.

procesním pravidlům stanovených zákonem a že průtahy v rozvodovém řízení a v opatrovnickém řízení jsou důsledkem četných podání předkladatele. Předmětné oznámení však nevychází pouze z článku 17 odst. 1 Paktu, ale také z odst. 2 uvedeného ustanovení, podle něhož má každý právo na zákonnou ochranu před zásahy či útoky proti soukromému a rodinnému životu.

- 7.3 Výbor je toho názoru, že článek 17 obecně zahrnuje účinnou ochranu práva rodiče na pravidelný styk s jeho nezletilými dětmi. I když mohou existovat výjimečné okolnosti, za nichž je odepření kontaktu v zájmu dítěte nutné a nemůže být považováno za nezákonné či svévolné, v tomto případě však vnitrostátní soudy Vysoké smluvní strany rozhodly, že takovýto styk má být realizován. Proto je Výbor postaven před otázku, zda-li Vysoká smluvní strana v souladu se rozhodnutími svých soudů zajistila účinnou ochranu právům předkladatele na styk s jeho synem.
- 7.4 Přestože soudy opakovaně uložily předkladatelově manželce za nerespektování předběžných opatření upravujících styk předkladatele s jeho synem pokutu, tyto pokuty nebyly ani plně vymáhány, ani nebyly nahrazeny jinými opatřeními, jež by zajistila předkladatelova práva. Za těchto okolností a s přihlédnutím k značným průtahům v různých stádiích řízení, došel Výbor k názoru, že právům předkladatele nebyla ve smyslu článku 17 Paktu ve spojení s článkem 2 odst. 1 a 2 Paktu poskytnuta účinná ochrana. V důsledku toho se Výbor domnívá, že jemu předložené skutečnosti prokazují porušení článku 17 ve spojení s článkem 2 Paktu.
8. V souladu s článkem 2 odst. 3 písm. a) Paktu je Vysoká smluvní strana povinna poskytnout předkladateli účinný právní prostředek nápravy, který by měl zahrnovat opatření k zajištění urychleného prosazení soudních rozhodnutí týkajících se styku mezi předkladatelem a jeho synem. Vysoká smluvní strana je rovněž povinna zabránit podobným porušením v budoucnosti.
9. S ohledem na skutečnost, že přistoupením k Opčnímu protokolu Vysoká smluvní strana uznala oprávnění Výboru určit, zda k porušení Paktu došlo či nikoli, a že podle článku 2 Paktu se Vysoká smluvní strana zavázala zajistit všem jednotlivcům na jeho území či podléhajícím jeho jurisdikci práva uznaná v Paktu a poskytnout jim účinný a vymahatelný právní prostředek nápravy v případě zjištění jejich porušení, si Výbor přeje obdržet od Vysoké smluvní strany do devadesáti dnů vyrozumění o přijatých opatřeních, jež byla učiněna k uvedení Názoru Výboru v platnost. Výbor současně žádá, aby Vysoká smluvní strana Názor Výboru zveřejnila.

[Přijato v jazyce anglickém, francouzském a španělském, přičemž anglický text je originálem. Dále bude v rámci výroční zprávy Výboru pro Valné shromáždění publikován také v jazyce arabském, čínském a ruském.]

**Odchylný názor členů Výboru
pana Nisuke Ando a pana Prafullachandra Natwarlal Bhagwati**

Přestože souhlasím s přijatelností oznámení ve smyslu článku 5 odst. 2 Opčního protokolu, nemohu sdílet názor Výboru, že došlo k porušení předkladatelových práv podle článku 17 ve spojení s článkem 3 Paktu.

Za prvé, podle mého názoru ustanovení článku 1 nezaručuje „*absolutní právo*“ odděleně žijícího otce na přístup ke svému dítěti, jež je svěřeno do péče matky. Výbor by si měl vzpomenout na svůj Názor týkající se Oznámení č. j. 201/1985 (Hendriks v. Nizozemí), v němž byla stejná nebo podobná situace považována za porušení článku 23.

Za druhé, Výbor došel k závěru, že předkladateli se nedostalo „*účinné ochrany*“, jak vyžaduje článek 17 a 2 (bod 7.4). Jsem však toho názoru, že Vysoká smluvní strana udělala, co udělat mohla. Proto předběžným opatřením Okresního soudu pro Prahu-západ ze dne 12. července 1993, potvrzeným dalším předběžným opatřením soudu ze dne 2. října 1995, bylo předkladateli přiznáno právo vídat svého syna každý druhý víkend. Ve skutečnosti bylo předkladateli umožněno vídat svého syna v průběhu let 1994 a 1995, byť nepravidelně a za dohledu rodinného příslušníka matky nebo ozbrojených příslušníků bezpečnostní agentury (bod 2.2). Později, když ze strany matky nedocházelo k dodržování soudního rozhodnutí, státní zástupce podal proti matce trestní oznámení (bod 4.6). Státní zástupce dal navíc podnět k dalším trestním stíháním proti matce na základě trestních oznámeních vznesených samotným předkladatelem (bod 4.7). Je zřejmé, že matce byla opakovaně udělena pokuta (bod 2.2).

Za třetí, přestože nechápu, proč matka otci zatvrzele odpírala styk se synem, zaznamenal jsem skutečnost, že v průběhu dalších shora uvedených trestních řízení znalec z oboru klinické psychologie konstatoval, že syn předkladatele byl velmi pevný ve svých názorech a odmítl s předkladatelem trávit čas stanovený soudem (bod 4.7). S ohledem na to, že syn, jemuž tehdy bylo více než 10 let, by měl být schopen vlastního úsudku a že otec neučinil k tomuto bodu žádné zvláštní vyjádření, se domnívám, že Výbor by měl patřičně zvážit synův vlastní názor. V této souvislosti bych rád zdůraznil, že nejdůležitější v tomto případě je „*nejlepší zájem dítěte*“ a že české soudy by měly mít konkrétní podklady k posouzení celé záležitosti, zatímco předkladatel neposkytl Výboru dostatečné materiály, aby vyvrátil názory soudů. V každém případě je zavedenou praxí Výboru, že nikoli Výboru, nýbrž příslušným vnitrostátním soudům přísluší hodnotit fakta a důkazy v daném případě, pokud takovéto hodnocení není nestranné nebo představuje odmítnutí spravedlnosti. V tomto případě takovéto okolnosti neexistují.

Předkladatel konečně tvrdí, že Vysoká smluvní strana nevymáhá ochranu všemi dostupnými prostředky (bod 5.3) a Výbor uvádí, že Vysoká smluvní strana je povinna poskytnout předkladateli účinnou nápravu, jejíž součástí by měla být opatření k zajištění urychleného prosazení rozhodnutí soudů týkajících se styku (bod 8).

Ovšem při uvážení zvláštní povahy rodinných záležitostí obecně i specifických okolností tohoto případu musím připustit, že soudní náprava není všemocná a že existují jisté hranice, za které by neměla a nemůže jít. Proto je obtížné očekávat, že Vysoká smluvní strana mohla učinit více, než ve skutečnosti učinila.